

Sygn. akt **XXIII Ga 504/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Renata Puchalska (spr.)
Sędziowie:	SO Maria Więckowska SO Monika Skalska
Protokolant:	protokolant Arkadiusz Bogusz

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 17 października 2017 r., sygn. akt IX GC 3897/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w części i w pkt. 1 zasądza od (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. 2548,00 zł (dwa tysiące pięćset czterdzieści osiem złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 września 2016 roku do dnia zapłaty oraz w pkt. 2 i ustala, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. ponosi koszty procesu w 11 % ,a (...) spółka akcyjna w W. w 89 %, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie,

II. w pozostałym zakresie apelację oddala,

III. ustala, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. ponosi koszty postępowania apelacyjnego w 11 % ,a (...) spółka akcyjna w W. w 89 %, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie.

SSO Monika Skalska	SSO Renata Puchalska	SSO Maria Więckowska
--------------------	----------------------	----------------------

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 2.856,84 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu powódka wskazała, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie należne jej od pozwanej jako ubezpieczyciela w zakresie ubezpieczenia OC sprawy szkody obejmujące koszt transportowanego towaru oraz uszkodzenie grafiki reklamowej, stale naklejonej na uszkodzonym pojeździe marki V. nr rej. (...). Powód wskazał, iż towar musiał zostać zutylizowany oraz że był zmuszony do pokrycia kosztów oklejenia zastępczego pojazdu dostawczego.

W dniu 29 września 2016 roku Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający powództwo w całości.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu na jej rzecz, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 24 września 2015 roku. Wskazała, iż dokonała wypłaty odszkodowania z tytułu szkody całkowitej w/w pojeździe. Pozwana odmówiła jednak wypłaty odszkodowania z tytułu utraty przewożonego towaru oraz kosztów oklejenia samochodu zastępczego, ponieważ dokumenty dotyczące wskazanej szkody dotyczyły podmiotu niewystępującego w roli poszkodowanego w przedmiotowej sprawie. Pozwany wskazał również, że wszelkie ewentualne świadczenia powinny być ustalone według wartości netto, z uwagi na to, iż powód miał możliwość odliczenia podatku Vat.

Wyrokiem z 17 października 2017 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie w pkt 1. oddalił powództwo, a w pkt 2. zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

W dniu 24 września 2015 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki V. stanowiący własność (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Sprawca uszkodzenia w dniu zdarzenia drogowego był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej przez (...) S.A. z siedzibą w W.. Podczas zdarzenia w/w pojazd był oklejony grafiką reklamową oraz w pojeździe przewożony był towar w postaci zestawów dietetycznych. Grafika reklamowa oraz towar stanowiły własność J. P. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...).

W dniu 25 września 2015 roku (...) sp. z o.o. dokonała zniszczenia towaru w postaci 40 sztuk zestawów dietetycznych. Zaś w dniu 28 września 2015 roku zgłoszono szkodę.

W dniu 30 września 2015 r. (...) Pl. (...) – P. wystawiła na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.548,00 zł netto, tj. 2.856,84 zł brutto, z tytułu zestawów dietetycznych zniszczonych podczas transportu oraz kosztu oklejenia samochodu dostawczego.

W dniu 14 grudnia 2015 r. (...) (...) wystawił na rzecz (...) Pl. J. J. – P. fakturę VAT nr (...) na kwotę 700 zł netto, tj. 861 zł brutto, z tytułu grafiki na samochodzie.

W dniu 14 czerwca 2016 roku (...) S.A. z siedzibą w W. wydał decyzję o przyznaniu odszkodowania z tytułu szkody całkowitej w/w pojeździe, kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kosztów holowania. Dnia 22 czerwca 2016 roku (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. złożyła odwołanie od w/w decyzji oraz wezwała do zapłaty odszkodowania w zakresie utraconego towaru.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony, a Sąd nie miał wątpliwości co do ich wiarygodności. Sąd dał również wiarę zeznaniom świadków Ł. R., Ł. G. oraz S. L. za powoda z uwagi na ich spójność.

W ramach rozważań prawnych Sąd zważył, że powództwo nie jest zasadne. Sąd ustalił, że bezspornym było w niniejszej sprawie, iż pozwany ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za szkodę z dnia 24 września 2015 roku. Natomiast powód domagał się niniejszym pozwem odszkodowania z tytułu utraconego towaru w postaci zestawów dietetycznych oraz kosztu oklejenia zastępczego samochodu dostawczego.

Tym samym, mając powyższe na względzie Sąd wskazał, iż z treści zeznań S. L. wynika bezsprzecznie, że rozwożony towar oraz grafika na samochodzie nie należały do powodowej spółki, lecz stanowiły własność podmiotu, dla którego powód świadczył usługę rozwożenia towaru. Z powyższego wprost zatem wynika, iż powód nie był poszkodowanym w zakresie wskazanej wyżej szkody. Z tego względu w ocenie Sądu zasadnie podniosła strona pozwana, iż nie była zobowiązana do wypłaty odszkodowania z tytułu wskazanej szkody na rzecz powoda, gdyż powód nie był poszkodowanym z tytułu wskazanej szkody (art. 822 § 1 k.c.).

Ponadto Sąd wskazał, że powód nie udowodnił swojego roszczenia. Pomimo stanowiska strony pozwanej, powód nie wykazał żadnym dowodem, aby spełnił świadczenie na rzecz uprawnionego poszkodowanego w określonej wysokości (art. 6 k.c.), ani też, aby skutecznie wstąpił w prawa wierzyciela. W ocenie Sądu powód nie wykazał w żaden sposób w jakiej dokładnie ilości towar uległ zniszczeniu, ani też o jakiej wartości. Wskazana przez powoda faktura VAT wystawiona w dniu 30 września 2015 roku przez poszkodowanego (k. 20) również nie stanowi dowodu na okoliczność w jakiej ilości i wartości znajdował się towar należący do poszkodowanego w pojeździe powoda w dniu 24 września 2015 roku w chwili szkody. Nadto różne wartości zniszczonego towaru wskazywane były przez świadka Ł. G. oraz S. L. przesłuchanego za powoda oraz w treści wskazanej przez powoda fakturze. Strona powodowa nie wykazała również żadnym dowodem określonej wartości grafiki stanowiącej własność poszkodowanego, a znajdującej się na pojeździe powoda w dniu 24 września 2015 roku. Zaś nie stanowi dowodu na powyższą okoliczność treść faktury z 30 września 2015 roku wystawiona przez poszkodowanego na rzecz powoda ani też faktura dnia 14 grudnia 2015 roku wystawiona przez wykonawcę reklamy na tą samą kwotę, tj. 861,00 zł brutto, dotycząca grafiki na innym pojeździe. Tym samym, Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 98 k.p.c. Na koszty procesu po stronie pozwanego złożyły się: opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego będącego adwokatem w wysokości 1.200,00 zł, czyli łącznie 1.217,00 zł.

Apelację od powyższego wywiódła strona powodowa, zaskarżając rozstrzygnięcie w całości. Wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego w postaci protokołu zniszczenia/straty towaru nr 12/09/2015 z dnia 25 września 2015 r. sporządzonego przez (...) sp. z o.o. oraz faktury VAT nr (...) z dnia 30 września 2015 r. poprzez stwierdzenie, iż rzeczony dokumenty nie stanowią dowodu w jakiej ilości i wartości przewożony przez Powoda towar został uszkodzony w wyniku wypadku drogowego, podczas gdy rzeczony dokumenty wprost wskazują wartość uszkodzonego towaru a zostały sporządzone odpowiednio przez podmiot zajmujący się utylizacją zniszczonego towaru jak również zleceniodawcę przewozu - J. P.;

b. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, polegającego na pominięciu dowodu w postaci faktury VAT nr (...), z której wprost wynika okoliczność nałożenia grafiki na zniszczonym pojeździe oraz jej wartość;

c. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 14 grudnia 2015 r. oraz faktury VAT nr (...) z dnia 30 września 2015 r. poprzez stwierdzenie, iż rzeczony dokumenty

nie stanowią dowodu poniesienia szkody przez Powoda w postaci zwrotów kosztów położenia nowej grafiki na innym pojeździe, podczas gdy rzeczony dokumenty wprost wskazują jej wartość;

d. art. 6 k.c. poprzez uznanie, iż Powód nie udowodnił, aby spełnił świadczenie na rzecz uprawnionego poszkodowanego, podczas gdy tego rodzaju okoliczność wskazywał S. L., a którym to zeznaniem Sąd dał wiarę.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a. art. 81 ust 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe (tj. z 2015 r. poz. 915 ze zm) - dalej p.p., poprzez jego niezastosowanie, a tym samym uznanie przez Sąd, iż Powodowi nie przysługuje odszkodowanie za przewożony towar, gdyż nie był on jego właścicielem, podczas gdy Powód jako przewoźnik odpowiedzialny jest za uszkodzenie towaru w przewozie, wobec nadawcy, z mocy samego prawa a tym samym przysługuje mu prawo żądania zwrotu kwoty pieniężnej od ubezpieczyciela - Pozwanego;

b. art. 82 p.p. poprzez jego niezastosowanie, a tym samym uznanie, iż Powodowi nie przysługuje odszkodowanie za pokrycie kosztów nowej grafiki na innym samochodzie, podczas gdy Powód, jako przewoźnik, z mocy samego prawa zobowiązany był do zwrócenia nadawcy - J. P., inne koszty związane z przewozem przesyłki;

c. art. 361 § 1 i 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż Powód nie może domagać się odszkodowania za uszkodzony towar oraz grafikę na samochodzie, gdyż nie należały do Powoda, podczas gdy rzeczony artykuł wyraża zasadę pełnego odszkodowania.

Jednocześnie powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kwoty pieniężnej w wysokości 2.856,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
2. ponowne orzeczenie przez Sąd II Instancji o kosztach postępowania przed Sądem I Instancji;
3. zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów postępowania przed Sądem II Instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W odpowiedzi strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji powoda w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna w przeważającej części, co skutkowało koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego.

Na wstępie podkreślić należy, że z art. 378 § 1 k.p.c. wyraźnie wynika rozpoznawczy charakter apelacji pełnej, ponieważ przepis ten wprost wskazuje, że Sąd II instancji "rozpoznaje sprawę", a nie sam środek odwoławczy, co ma miejsce np. w wypadku skargi kasacyjnej (por. np. art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Apelacja pełna polega na tym, że Sąd II instancji w granicach zaskarżenia rozpatruje sprawę ponownie, czyli w sposób w zasadzie nieograniczony jeszcze raz bada sprawę rozstrzygniętą przez sąd pierwszej instancji. Oznacza to, że Sąd II instancji ma prawo dokonać własnych ustaleń faktycznych poddając je ocenie pod kątem zastosowania prawa materialnego. Może on również dokonać samodzielnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i wyciągnięcia z niego odmiennych wniosków. Tym samym, wskazać należy, że w ocenie Sądu II instancji, Sąd I instancji dokonał prawidłowego ustalenia stanu faktycznego, który Sąd Odwoławczy przyjął za własny, bez konieczności uzupełnienia postępowania dowodowego w tym zakresie. Natomiast Sąd Okręgowy nie podziela oceny prawnej przedstawionej w uzasadnieniu

zaskarżonego wyroku, prowadzącej do oddaleniu powództwa w całości z uwagi na brak legitymacji strony powodowej oraz nieudowodnienie przez nią zasadności powództwa.

Należy przyznać rację Sądowi Rejonowemu, iż w niniejszej sprawie na gruncie powołanego przez powoda przepisu art. 822 k.c., (...) sp. z o.o. nie była poszkodowaną, wobec czego nie przysługiwało jej prawo do dochodzenia przedmiotowego roszczenia. Jednakże podkreślić należy, że Sąd dokonując analizy i oceny sprawy nie był związany powołaną przez stronę podstawą prawną roszczenia. Co więcej, należy wskazać, że ustawodawca de facto nie wymaga od powoda wskazania podstawy prawnej dochodzonego żądania. Zaś podstawa prawna określona w pozwie nie jest dla sądu wiążąca, choć pośrednio określa także okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie pozwu (wyr. SN z 23.2.1999 r., I CKN 252/98, OSNC 1999, Nr 9, poz. 152). Z powyższego wynika, że roszczenie powinno zostać uwzględnione w całości bądź w takiej części, w jakiej jest uzasadnione powołanymi w pozwie okolicznościami faktycznymi, chociażby powód nie wskazał podstawy prawnej albo przytoczona przez niego okazała się błędna. Tym samym, w ocenie Sądu Okręgowego, skarżący słusznie wskazał, że Sąd Rejonowy dokonał błędnej kwalifikacji prawnej przedmiotowego roszczenia, opierając się na przepisie art. 822 k.c., podczas gdy w niniejszej sprawie znajdą zastosowanie przepisy ustawy - Prawo przewozowe.

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie było, iż powoda (...) sp. z o.o. (przewoźnika) łączyła umowa z J. P. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...).pl, na mocy której powód świadczył na rzecz kontrahentki usługi związane z przewozem zestawów dietetycznych, za pomocą pojazdu obklejonego reklamą powyższej działalności. Bezspornym było również, że pozwany jako ubezpieczyciel sprawcy szkody ponosi odpowiedzialność za szkodę wynikłą z wypadku komunikacyjnego z dnia 24 września 2015 r., w wyniku której doszło do uszkodzenia pojazdu wraz z grafiką oraz zniszczenia zestawów dietetycznych należących do J. P.. Pozwany nie kwestionował również w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, iż z tytułu powyższych zestawów oraz grafiki, poszkodowana jako nadawca wystawiła na rzecz powoda jako przewoźnika, fakturę VAT.

Rację ma apelujący, że odpowiedzialność powoda względem jego kontrahenta, ma swoje źródło w przepisach prawa przewozowego, zatem źródła szkody powoda należy poszukiwać na gruncie tego prawa. Wskazać należy, że przepis art. 65 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe stanowi, że przewoźnik ponosi odpowiedzialność za utratę, ubytek lub uszkodzenie przesyłki powstałe od przyjęcia jej do przewozu aż do jej wydania oraz za opóźnienie w przewozie przesyłki. Odpowiedzialność przewoźnika stosownie do Prawa przewozowego jest odpowiedzialnością na zasadzie ryzyka, wynikającą między innymi z niemożliwości czuwania osób zainteresowanych przesyłką nad działalnością przedsiębiorstwa przewozowego i prowadzonymi czynnościami transportowymi, odpowiada on za szkodę, obejmującą substancję przesyłki, bez względu na swą winę. Powód jako przewoźnik odpowiedzialny jest względem nadawcy z mocy samego prawa, a tym samym przysługuje mu prawo do domagania się od pozwanego jako ubezpieczyciela sprawcy tej szkody – zwrotu kosztów jej pokrycia, jakie powód poniósł względem swego kontrahenta. Wobec powyższego, dokonując prawidłowej subsumpcji żądania powoda, wskazać należy w pierwszej kolejności, iż zdaniem Sądu Okręgowego stanowisko powoda, co do zasady należy uznać za słuszne. W ocenie Sądu Okręgowego, strona powodowa jako przewoźnik bezsprzecznie jest uprawniona do dochodzenia od ubezpieczyciela sprawcy szkody, zwrotu kosztów poniesionych wskutek zniszczenia przewożonych zestawów dietetycznych należących do J. P. wraz z grafiką reklamową umieszczoną na pojeździe.

Wobec czego, należy wskazać, że w ocenie Sądu Okręgowego, zasadny pozostawał podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia przez sąd I instancji zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Rejonowy błędnie bowiem uznał, iż w niniejszej sprawie powód nie zdołał wykazać, że spełnił świadczenie na rzecz J. P., jaka ilość towaru o jakiej wartości uległa zniszczeniu, a także jaka była wartość uszkodzonej grafiki reklamowej. Natomiast zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., strona, która dochodząc danego roszczenia, powołuje dla jego uzasadnienia określone okoliczności faktyczne, okoliczności te powinna udowodnić. Jak można zauważyć na podstawie analizy akt sprawy, powód w toku postępowania przedstawił szereg materiałów dowodowych na wykazanie swoich twierdzeń. Nie sposób się zgodzić z twierdzeniami Sądu Rejonowego, iż powód nie udowodnił żadnymi dokumentami wartości oraz ilości zniszczonego w dniu 24 września 2015 r. towaru, jak również wartości grafiki znajdującej się w tym dniu na samochodzie. Zarówno

wartość, jak i ilość uszkodzonego towaru została bowiem uwidoczniła w protokole zniszczenia/straty towaru nr (...) z dnia 25 września 2015 r. sporządzonego przez spółkę (...) sp. z o.o. - podmiot zajmujący się utylizacją uszkodzonego towaru. Jak bezpośrednio wynika z rzeczonego protokołu uszkodzeniu uległo 40 sztuk zestawów dietetycznych o wartości 46,20 zł każdy (łącznie o wartości: 1.848,00 zł netto), które zostały zutylicowane w spalarni. Rzeczoną kwotą, powiększoną o należy podatek VAT, powód został obciążony przez nadawcę - J. P. fakturą Vat nr (...) z dnia 30 września 2015 r. Powyższe dowody jednoznacznie korespondowały również z dowodami w postaci zeznań świadków, w tym świadka Ł. G. oraz S. L., którym to Sąd Rejonowy nadał przymiot wiarygodności. Z obu zeznań niewątpliwie wynika, że zniszczone zostały zestawy dietetyczne w określonej ilości, których wartość oscylowała między 35 zł a 60 zł. Tym samym, fakty wykazane w postaci dokumentów przez powoda, znajdowały również odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym. Sąd Okręgowy nie znalazł zaś żadnych podstaw, aby ten materiał kwestionować. Ponadto również strona pozwana nie podała w sprzeciwie od nakazu zapłaty, w odpowiedzi na apelację, a także złożonym stanowisku na rozprawie żadnych argumentów, które podważyłyby zebrany materiał dowodowy.

Na akceptację nie zasługuje również teza, iż powód nie wykazał wartości grafiki stanowiącej własność nadawcy, a znajdującej się na pojeździe powoda w dniu 24 września 2015 r. Na tę okoliczność bowiem powód, w piśmie procesowym z dnia 06 lutego 2017 r. złożył dowód z faktury VAT nr (...) wskazującej nie tylko fakt nałożenia grafiki na przedmiotowy pojazd, ale również i jej wartość, jak również dowód z faktury VAT nr (...) z dnia 30 września 2015 r. wystawionej przez J. P. na rzecz powoda. W ocenie Sądu, niezasadnym było zakwestionowanie powyższych faktur z uwagi na datę ich wystawienia. Przedmiotowy dokument nie mógł bowiem zostać sporządzony wcześniej z uwagi na brak jakiegokolwiek szkody w majątku nadawcy. Roszczenie odszkodowawcze powstało bowiem dopiero w momencie zdarzenia z dnia 24 września 2015 r.

Tym samym, uznając, że powód jest uprawnionym do dochodzenia roszczeń w niniejszej sprawie, których zasadność została wykazana, o odszkodowaniu należało orzec mając na uwadze art. 81 Prawa przewozowego. Zgodnie z art. 81 ust. 1 p.p. w razie uszkodzenia przesyłki odszkodowanie ustala się w wysokości odpowiadającej procentowemu zmniejszeniu się wartości. Natomiast przepis art. 81 ust. 2 p.p. należy rozumieć w ten sposób, że jeśli uszkodzeniu uległa cała przesyłka, górną granicę odszkodowania stanowi kwota obliczona na wypadek utraty rzeczy. W okolicznościach przedmiotowej sprawy nie ulega wątpliwości, iż uszkodzeniu uległa cała partia towaru znajdująca się w pojeździe w momencie zdarzenia. Powód zatem był odpowiedzialny, z mocy samego prawa, względem nadawcy za uszkodzenie przesyłki w całości, a tym samym do wyrównania szkody z tego tytułu. Wobec czego, należało zasądzić od pozwanego całość łącznej kwoty zniszczonych zestawów dietetycznych. Niezależnie od powyższego, na mocy art. 82 p.p. oprócz odszkodowań określonych w art. 80 i 81 p.p. przewoźnik jest obowiązany zwrócić przewoźne i inne koszty związane z przewozem przesyłki w razie uszkodzenia - w wysokości odpowiadającej procentowi obniżenia wartości przesyłki wskutek uszkodzenia. W tym przypadku do innych kosztów związanych z przewozem niewątpliwie zaliczyć należy koszty wykonania grafiki na pojeździe, którym towar miał być przewożony, czy też koszty umiejscowienia grafiki na pojeździe zastępczym.

Jednakże w ocenie Sądu Okręgowego, apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie w części domagającej się wypłaty roszczenia w kwocie brutto. Zważyć bowiem należy, że powód jako profesjonalny podmiot gospodarczy jest podatnikiem VAT. Tym samym, ma on możliwość odliczenia naliczonego podatku VAT. Wobec powyższego zasadne okazał się zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania w kwocie netto.

Na marginesie należy zauważyć, że Sąd Rejonowy dokonując błędnej kwalifikacji roszczenia, pominął również fakt, iż powód mógł dochodzić swoich racji także na zasadach ogólnych, wyrażonych w art. 415 k.c. Artykuł 415 k.c. jest ogólnym przepisem umożliwiającym nałożenie obowiązku naprawienia szkody na podmiot, który wyrządził ją ze swojej winy. Z art. 415 k.c. wynika, że przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej na zasadzie winy są: zachowanie człowieka, szkoda oraz wina człowieka, którego zachowanie wyrządziło szkodę; przesłanki te uzupełniane są przez art. 361 k.c., w którym ustawodawca dodaje do nich adekwatny związek przyczynowy między zachowaniem sprawczym i naruszeniem dobra, z którego wynikła szkoda. Natomiast w niniejszej sprawie nie było sporu co do tego, iż sprawca szkody z własnej winy doprowadził swoim zachowaniem do kolizji drogowej, skutkiem czego było powstanie szkody po stronie powoda w postaci uszkodzonego mienia. Niekwestionowane jest również, że sprawca

winy był ubezpieczony u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej. Wobec czego, w ocenie Sadu Okręgowego, pozwanego również na podstawie przepisów ogólnych należy uznać za zobowiązanego do wypłaty należnego powodowi odszkodowania z tytułu szkody z dnia 25 września 2015 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznając żądanie powoda za zasadne i dostatecznie wykazane, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. uwzględnił roszczenie w przeważającej części, zasądzając na rzecz powoda kwotę odszkodowania w wysokości netto. Co do pozostałej części roszczenia apelację należało oddalić na mocy art. 385 k.p.c.

Co do kosztów procesu poniesionych przez strony przed Sądem I i II instancji, Sąd orzekł o zasadzie ich ponoszenia na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielenia stosownie do wyniku postępowania, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie na mocy art. 108 § 1 k.p.c.

SSO Monika Skalska	SSO Renata Puchalska	SSO Maria Więckowska
--------------------	----------------------	----------------------